

## UCHWAŁA Nr 100 RADY MINISTRÓW

z dnia 27 kwietnia 1965 r.

**w sprawie planowania, realizacji i finansowania inwestycji wspólnych.**

W celu usprawnienia planowania i finansowania inwestycji wspólnych oraz stworzenia warunków zapewniających prawidłową realizację tych inwestycji Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. W celu zapewnienia ścisłego powiązania pomiędzy poszczególnymi inwestycjami, podejmowanymi przez różnych inwestorów na danym terenie, jak i ich powiązania w ujęciu galeziowym i międzygaleziowym, przy jednoczesnym wykorzystaniu możliwości uzyskania oszczędności na nakładach inwestycyjnych i kosztach eksploatacyjnych przez jednoczenie inwestycji produkcyjnych i usługowych — jednostki koordynujące w ramach wykonywanych obowiązków i uprawnień, wynikających z przepisów:

- 1) uchwały nr 67 Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1963 r. w sprawie terenowej koordynacji inwestycji (Monitor Polski Nr 19, poz. 104),
- 2) uchwały nr 195 Rady Ministrów z dnia 9 czerwca 1960 r. o współpracy i koordynacji branżowej (Monitor Polski Nr 56, poz. 268).

obowiązane są w możliwie najszerszym zakresie inicjować realizację inwestycji wspólnych.

2. Jednoczenie inwestycji jednostek państwowych, spółdzielczych oraz organizacji społecznych, politycznych i zawodowych powinno wypływać:

- 1) z inicjatywy zainteresowanych stron w toku wzajemnie prowadzonych uzgodnień koordynacyjnych,
- 2) z obowiązujących przepisów, zwłaszcza dotyczących zasad opracowania i zatwierdzania założeń oraz dokumentacji projektowo-kosztorysowej, a także z merytorycznych kierunków programowania i projektowania inwestycji.

3. Po przeprowadzeniu rachunku ekonomicznego, potwierdzającego obniżenie kosztów budowy bądź osiągnięcie znacznej obniżki kosztów eksploatacji inwestycji wspólnej, a w konsekwencji uzyskanie wyższej ekonomicznie efektywności — decyzje o scaleniu i jednoczeniu inwestycji (obiektów inwestycyjnych) podejmują:

- 1) w ramach terenowej koordynacji inwestycji — właściwe prezydium wojewódzkich rad narodowych po porozumieniu z zainteresowanymi inwestorami i zjednoczeniami wiodącymi,
- 2) w ramach koordynacji branżowej — właściwe zjednoczenia wiodące lub inne jednostki równorzędne po porozumieniu z zainteresowanymi inwestorami i prezydiami wojewódzkich rad narodowych.

4. Przy jednoczeniu inwestycji produkcyjnych i usługowych należy możliwie najszersze dążyć do łączenia w jednym obiekcie funkcji i usług kilku zakładów przemysłowych oraz różnych obiektów produkcyjnych lub usługowych. Przy rozpatrywaniu i analizie możliwości jednoczenia inwestycji należy także brać pod uwagę celowość i możliwość scalenia w jedną wspólną inwestycję obiektów, zwłaszcza przemysłowych, których realizacja została przewidziana w różnych latach planu wieloletniego, przy jednoczesnym zsynchronizowaniu i przesunięciu w czasie nakładów i środków na realizację tej inwestycji, przez wprowadzenie odpowiednich korekt do planu inwestycyjnego. Wnioski w powyższym zakresie jednostki koordynujące powinny przedstawić zainteresowanym jednostkom opierając się na przeprowadzonym rachunku ekonomicznym, uzasadniającym słuszność, celowość i opłacalność podjęcia takiego rozwiązania.

5. Prezydium wojewódzkich rad narodowych mogą przekazać, w zakresie przez siebie określonym, prezydium powia-

towych (miejskich, dzielnicowych) rad narodowych uprawnień wynikające z niniejszej uchwały, zwłaszcza uprawnienia dotyczące scalania inwestycji o charakterze usługowym lub pomocniczym, planowanych do realizacji na terenie danego powiatu (dzielnicy).

6. Przepisy niniejszej uchwały, w których jest mowa o obowiązkach i uprawnieniach prezydów wojewódzkich rad narodowych, dotyczą odpowiednio prezydów rad narodowych miast wyłączonych z województw, zjednoczeń wiodących bądź innych jednostek uprawnionych do podejmowania decyzji o realizacji inwestycji wspólnych.

§ 2. 1. Scalenie i jednoczenie inwestycji (obiektów inwestycyjnych) różnych inwestorów w jedną wspólną inwestycję powinno być dokonywane zarówno w zakresie nowych inwestycji, jak i rozbudowy oraz rekonstrukcji istniejących zakładów, oraz powinno przede wszystkim dotyczyć:

- 1) niektórych zakładów i obiektów przemysłowych wraz z inwestycjami towarzyszącymi i współzależnymi bądź ich wydziałów pomocniczych i remontowych,
- 2) urządzeń wspólnych na terenie dzielnic przemysłowych i składowo-magazynowych,
- 3) baz produkcyjno-technicznych lub zaplecza technicznego,
- 4) baz magazynowo-składowych, obiektów handlowych i usługowych,
- 5) baz transportowych i garaży,
- 6) baz sprzętu, trwałego zaplecza budowlanego, wytwórni prefabrykatów,
- 7) warsztatów naprawczych i remontowych,
- 8) elektrociepłowni, ciepłowni, sieci ciepłych,
- 9) bocznic kolejowych, dróg dojazdowych,
- 10) urządzeń komunalnych (wspólne ujęcie wody, oczyszczanie ścieków, doprowadzenie gazu itp.),
- 11) budownictwa mieszkaniowego, administracyjnego, socjalno-kulturalnego (złobki, przedszkola, domy kultury, przychodnie służby zdrowia, sanatoria itp.),
- 12) urządzeń turystyczno-wypoczynkowych,
- 13) innych obiektów pomocniczych i usługowych.

2. W realizacji inwestycji wspólnych obowiązane są uczestniczyć jednostki gospodarki społecznej, których działalność gospodarcza powoduje konieczność budowy lub rozbudowy obiektów wymienionych w ust. 1 lub które zgłaszają zapotrzebowanie na usługi przekazujące możliwości ich świadczenia przez powołane w tym celu przedsiębiorstwa i zakłady.

3. Jednostki gospodarcze planujące podjęcie budowy bądź rozbudowy obiektów podstawowych obowiązane są, jeśli inwestycja ta wymaga równoczesnego podjęcia realizacji inwestycji towarzyszących lub współzależnych (np. podłączenia lub doprowadzenia sieci energetycznej, ciepłowniczej, wodociągowej, kanalizacyjnej, bocznic kolejowej itp.), uwzględnić w dokumentacji projektowo-kosztorysowej podstawowej inwestycji własnej — koszty związane z realizacją tych inwestycji bądź w pełnej wysokości, bądź w wysokości niezbędnych udziałów.

4. Koszty połączeń doprowadzających urządzenia wodociągowe, kanalizacyjne, energetyczne, ciepłownicze, gazowe, komunikacyjne drogowe, kolejowe itp. bezpośrednio dla określonych jednostek i wyłącznie na ich potrzeby — pokrywa w całości dana jednostka gospodarcza.

§ 3. 1. Przed powzięciem decyzji przez prezydów wojewódzkich rad narodowych o realizacji inwestycji wspólnych wojewódzkie komisje planowania gospodarczego powinny

dokonać z zainteresowanymi inwestorami uzgodnień w zakresie:

- 1) ustalenia przyszłych użytkowników inwestycji wspólnej,
- 2) określenia zapotrzebowania każdego z użytkowników co do zakresu, rozmiarów i terminów korzystania z efektów produkcyjnych, usługowych lub użytkowych planowanej inwestycji wspólnej i na tej podstawie wstępne ustalenia efektów gospodarczych oraz terminów oddania inwestycji do użytku,
- 3) ustalenia orientacyjnego kosztu realizacji inwestycji wspólnej,
- 4) szacunkowego określenia udziałów poszczególnych inwestorów w kosztach projektowania i realizacji inwestycji wspólnej proporcjonalnie do wielkości zapotrzebowania na odpowiednie usługi i produkcję.

2. W razie wystąpienia rozbieżności przy dokonywaniu uzgodnień, o których mowa w ust. 1, prezydów wojewódzkich rad narodowych mogą przedstawić sprawę:

- 1) w zakresie inwestycji centralnych — Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów,
- 2) w zakresie inwestycji zjednoczeń, jednostek budżetowych i inwestycji spółdzielczości oraz inwestycji organizacji społecznych, politycznych i zawodowych — właściwemu ministrowi, kierownikowi urzędu centralnego, zarządowi centralnego związku spółdzielczego,
- 3) w zakresie inwestycji przedsiębiorstw — właściwemu zjednoczeniu.

3. Jeśli nie nastąpi uzgodnienie stanowisk pomiędzy ministrami (kierownikami urzędów centralnych) a prezydiami wojewódzkich rad narodowych, sprawy sporne rozstrzyga Prezes Rady Ministrów.

§ 4. 1. W wyniku przeprowadzonych uzgodnień, o których mowa w § 3, prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej w ścisłym porozumieniu z zainteresowanymi inwestorami wyznaczy inwestora zastępczego.

2. Inwestorem zastępczym może być właściwa jednostka organizacyjna podległa prezydium rady narodowej bądź użytkownik posiadający największy udział w budowie przyszłego obiektu (zwłaszcza obiektu przemysłowego), bądź też jednostka, która przejmie do eksploatacji daną inwestycję.

3. W razie wystąpienia trudności w wyznaczeniu inwestora zastępczego prezydium wojewódzkiej rady narodowej wyznacza jednostkę, która obowiązana jest przyjąć funkcje inwestora zastępczego.

4. Przy wyznaczeniu inwestora zastępczego prezydium wojewódzkich rad narodowych powinny równocześnie w porozumieniu z jednostkami nadrzędnymi inwestorów ustalić przyszłego administratora wspólnej inwestycji oraz określić ogólne zasady świadczenia usług na rzecz przyszłych użytkowników.

§ 5. 1. Inwestor zastępczy na podstawie dokonanych uzgodnień, o których mowa w § 3, obowiązany jest zawrzeć z inwestorami — przyszłymi użytkownikami umowy przedwstępne oraz opracować lub zlecić opracowanie założeń inwestycji, przygotować dokumentację prawną oraz zlecić opracowanie projektów i kosztorysów obejmujących scalony program rzeczowy inwestycji wspólnej.

2. Zatwierdzenie dokumentacji projektowo-kosztorysowej powinno nastąpić w trybie obowiązujących przepisów dla danego rodzaju inwestycji w pionie inwestora zastępczego, przy udziale zainteresowanych inwestorów i ich jednostek nadrzędnych oraz przy uwzględnieniu opinii zainteresowanych

kontrahentów. Przy zatwierdzaniu dokumentacji projektowo-kosztorysowej inwestycji wspólnej nie jest wymagana obecność zjednoczenia, jeśli udziały wnoszone są z inwestycji własnych przedsiębiorstw.

3. Dla pokrycia kosztów opracowania dokumentacji projektowo-kosztorysowej upoważnia się banki finansujące inwestycje do udzielania inwestorowi zastępczemu nie opiewającego kredytu do wysokości zadeklarowanych w umowach przedwstępnych przez inwestorów udziałów w kosztach dokumentacji inwestycji wspólnej.

4. Jeśli szałemu w jedną wspólną inwestycję należą inwestycje, których realizacja planowana była na podstawie dokumentacji typowej, w wypadkach uzasadnionych względami technicznymi lub technologicznymi projektowanej inwestycji wspólnej zezwala się na realizację tej inwestycji na podstawie indywidualnej dokumentacji projektowo-kosztorysowej.

§ 6. 1. Po zatwierdzeniu dokumentacji projektowo-kosztorysowej w obowiązującym zakresie inwestor zastępczy zawiera z zainteresowanymi inwestorami umowy, określając w nich szczegółowe prawa i obowiązki stron.

2. W umowach tych m. in. powinny być ostatecznie ustalone wysokość udziału danego inwestora w kosztach przygotowania i realizacji inwestycji wspólnej oraz terminy przekazywania tych udziałów na rzecz inwestora zastępczego. Ponadto w umowie powinny być także określone ramowe zasady użytkowania obiektów przez poszczególnych inwestorów, jak również zasady podziału i pokrywania kosztów eksploatacji wspólnej inwestycji.

3. W razie niezgodnienia warunków umowy strona, która nie zgadza się na warunki umowy, powinna stwierdzić treść swych zastrzeżeń w protokole rozbieżności i przesać niezwłocznie protokół stronie, która przedstawiła projekt umowy. Jeżeli strona, która przedstawiła projekt umowy, nie godzi się z zastrzeżeniami zawartymi w protokole, może zwrócić się w ciągu 14 dni od otrzymania protokołu rozbieżności o rozstrzygnięcie sporu do państwowej komisji arbitrażowej, zawiadamiając o tym drugą stronę. Niezgłoszenie zastrzeżeń do projektu umowy w terminie 14-dniowym jest równoznaczne z zawarciem umowy w brzmieniu projektowanym przez inwestora zastępczego.

§ 7. 1. Wysokość udziału w kosztach realizacji inwestycji wspólnej należy ustalić na podstawie zbiorczego zestawienia kosztów i ogólnych rozmiarów efektów inwestycyjnych ustalonych w zatwierdzonej dokumentacji — proporcjonalnie do wielkości zapotrzebowania na odpowiednie usługi i produkcję. W wyjątkowych i uzasadnionych wypadkach dopuszcza się możliwość ustalenia wysokości udziałów w kosztach realizacji inwestycji wspólnej zgodnie z zatwierdzonymi założeniami inwestycji.

2. Proporcjonalny udział inwestorów w kosztach realizacji inwestycji wspólnej ustala się dla:

- 1) obiektów przemysłowych — w stosunku do wartości kosztorysowej zajmowanego obiektu,
- 2) urządzeń wodociągowych, kanalizacyjnych, oczyszczania ścieków i gazowniczych — w stosunku do zapotrzebowania na usługi, wyrażonego w m<sup>3</sup> na dobę,
- 3) urządzeń ciepłowniczych (źródła ciepła i sieci ciepłone) — w stosunku do założonych szczytowych mocy zapotrzebowania ciepła, wyrażonego w Gcal na godzinę,
- 4) bocznic kolejowych — w stosunku do przeciętnego przewozu ładunków, wyrażonego w tonach na dobę,
- 5) budownictwa mieszkaniowego — w stosunku do m<sup>2</sup> powierzchni użytkowej mieszkań,

6) obiektów administracyjnych, socjalno-kulturalnych, magazynowych itp. — w stosunku do zakresu użytkowania danego obiektu, a w szczególności do użytkowanego metrażu,

7) pozostałych rodzajów inwestycji wspólnych — w stosunku proporcjonalnym do wielkości zapotrzebowania na odpowiednie usługi.

§ 8. 1. Na podstawie zatwierdzonej dokumentacji projektowo-kosztorysowej inwestycji wspólnej wojewódzkie komisje planowania gospodarczego w porozumieniu z inwestorami zastępczymi oraz inwestorami-użytkownikami powinny szałyczyć ogólne rozmiary efektywnej obniżki kosztów realizacji inwestycji wspólnej w stosunku do sumy kosztów inwestycji szałonych, jak i rozmiary uzyskanych oszczędności u każdego inwestora, porównując koszty udziału do kosztu realizacji inwestycji indywidualnej, objętej projektem planu 5-letniego. Koszt realizacji inwestycji indywidualnej powinien wynikać z dokumentacji projektowo-kosztorysowej, przygotowanej dla tej inwestycji, a w razie jej braku — powinien być określony na podstawie obowiązujących wskaźników kosztów jednostkowych lub na podstawie innych zasad, przyjmowanych dla orientacyjnego wyliczenia kosztów inwestycji.

2. Globalna kwota oszczędności, jak też kwota oszczędności przypadająca od poszczególnych uczestników inwestycji wspólnej, podlega akceptacji po zakończeniu i rozliczeniu inwestycji wspólnej przez:

- 1) prezydium wojewódzkiej rady narodowej — jeśli globalna kwota oszczędności nie przekracza 1 mln zł,
- 2) Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów — jeśli globalna kwota oszczędności mieści się w granicach od 1 do 10 mln zł,
- 3) Prezesa Rady Ministrów — w pozostałych wypadkach.

3. Organ, o którym mowa w ust. 2, określa jednocześnie procentową wielkość oszczędności przypadającej do podziału. Procent ten nie może przekraczać:

- 1) przy wygospodarowaniu globalnej oszczędności w granicach 1 mln zł — 75%,
- 2) przy wygospodarowaniu globalnej oszczędności w granicach 1—10 mln zł — 50%.

Jeśli oszczędność globalna przekracza 10 mln zł, procent oszczędności przypadającej do podziału określa Prezes Rady Ministrów.

4. Nakłady, o których mowa w ust. 3, zostaną sfinansowane bądź w drodze przydzielenia dodatkowych środków z rezerwy budżetu centralnego, bądź z własnych środków inwestycyjnych, bądź w drodze udzielenia przez bank kredytu antycypacyjnego. Decyzja o przydzieleniu dodatkowych środków czy też kredytu bankowego powinna być podjęta przez jednostki określone w ust. 2 łącznie z akceptacją wysokości i podziału uzyskanych oszczędności. Przypadającą do podziału kwotę oszczędności przeznacza się w 50% na dodatkowe produkcyjne lub usługowe inwestycje własne danego inwestora, pozostałe zaś 50% podlega odprowadzeniu na terenowy fundusz mieszkaniowy prezydium rady narodowej.

5. Gdy oszczędność została wygospodarowana w wyniku zastąpienia inwestycją wspólną własnej inwestycji przedsiębiorstw, przedsiębiorstwo uprawnione jest do przeznaczenia ze swego funduszu inwestycyjno-remontowego 25% przypadającej do podziału oszczędności na zakładowy fundusz mieszkaniowy z równoczesnym przekazaniem 25% do dyspozycji wojewódzkiej rady narodowej na potrzeby budow-

nictwa mieszkaniowego wojewódzkiej rady narodowej i inwestora zastępczego.

6. Środki pochodzące z wygaszanych oszczędności mogą być użyte na rozszerzenie programu inwestycyjnego ponad granice określone rocznymi planami inwestycyjnymi z równoczesnym przyznaniem dodatkowego limitu robót budowlano-montazowych.

7. Prezydium rad narodowych obowiązane są w ramach zwiększonego programu budownictwa mieszkaniowego realizowanego w oparciu o przekazane im oszczędności przeznaczyć co najmniej 40% dodatkowej powierzchni mieszkalnej na rzecz inwestorów-użytkowników wspólnej inwestycji i 20% na rzecz inwestora zastępczego.

8. Przepisy niniejszego paragrafu nie dotyczą inwestycji wspólnych, podejmowanych na podstawie obowiązujących przepisów, o których mowa w § 1 ust. 2 pkt 2.

§ 9. 1. Jeżeli w fazie programowania lub projektowania inwestycji wspólnej jeden (lub więcej) z głównych użytkowników, którego udział wynosi ponad 25% kosztów realizacji inwestycji wspólnej, wycofa się z uczestniczenia w kosztach realizacji tej inwestycji za zgodą jednostki nadrzędnej — wówczas prezydium wojewódzkiej rady narodowej powinno ponownie rozpatrzyć celowość i opłacalność realizacji inwestycji wspólnej lub możliwość ograniczenia zakresu rzeczowego projektowanej inwestycji.

2. Po podjęciu realizacji inwestycji wspólnej inwestorzy, którzy zadeklarowali swój udział w realizacji tej inwestycji, obowiązani są niezależnie od ewentualnego opóźnienia lub zaniechania realizacji inwestycji podstawowej, na której rzecz miały być świadczone usługi inwestycji wspólnej — utrzymać i zapewnić w swoich planach nakłady na pokrycie udziału bądź w pełnej wysokości ustalonej przy zawieraniu umowy, bądź w wysokości wynikającej z ograniczonego zakresu rzeczowego inwestycji wspólnej, jeśli wprowadzenie takiego ograniczenia będzie możliwe i uzasadnione po rozpoczęciu budowy.

§ 10. 1. Zobowiązuje się inwestorów uczestniczących w realizacji inwestycji wspólnych oraz ich jednostki nadrzędne do zapewnienia w planach inwestycyjnych rocznych (dwuletnich) i wieloletnich nakładów i środków, jako udziału w realizacji i finansowaniu inwestycji wspólnych, w wysokości i terminach ustalonych w umowie z inwestorem zastępczym.

2. Przekazanie przez inwestorów udziałów na dany rok planowy na rzecz inwestora zastępczego powinno nastąpić już w okresie sporządzania projektów planów, najpóźniej zaś po zatwierdzeniu narodowego planu gospodarczego w terminie do dnia 31 stycznia roku planowego.

3. Po terminie określonym w ust. 2 bank blokuje nakłady i środki na rachunku inwestorów do wysokości przypadających na dany rok udziałów określonych w zawartych umowach i przenosi je na rachunek inwestora zastępczego. W razie niezapewnienia przez inwestorów odpowiednich nakładów i środków na pokrycie udziałów w kosztach realizacji inwestycji wspólnej, bank blokuje nakłady i środki na rachunku funduszu inwestycyjnego zjednoczenia (jednostki równorzędnej) i przenosi je na rachunek inwestora zastępczego.

4. Wniesienie udziału na realizację inwestycji wspólnej ze środków przeznaczonych na finansowanie inwestycji centralnych, zjednoczeń, jednostek budżetowych, rad narodowych następuje jednocześnie z przeniesieniem limitów inwestycyjnych na wspólną inwestycję. Środki przekazane

przez przedsiębiorstwa z funduszy rozwoju (inwestycyjnych), zakładowych funduszy mieszkaniowych lub ze środków przeznaczonych na sfinansowanie inwestycji socjalno-kulturalnych powodują zwiększenie limitu inwestycji wspólnych.

5. Jeżeli w toku realizacji nastąpi wzrost wartości kosztorysowej inwestycji wspólnej, to po zalegalizowaniu uaktualnionego zbiorczego zestawienia kosztów w trybie obowiązujących przepisów — zwiększone koszty obowiązani są pokryć inwestorzy proporcjonalnie do udziałów, przypadających na danego inwestora, ustalonych w umowie na podstawie zbiorczego zestawienia kosztów przed jego uaktualnieniem. Jeśli wartość kosztorysowa ulegnie podwyższeniu wskutek rozszerzenia programu rzeczowego na wniosek inwestora, który zgłosi dodatkowe zapotrzebowanie na usługi lub zwiększy zakres korzystania z efektów inwestycji wspólnej, wówczas dodatkowe koszty z tym związane pokrywa w całości dany inwestor.

§ 11. 1. Jeżeli termin przekazania udziału przewidzianego w planie inwestora nie pokrywa się z harmonogramem realizacji inwestycji wspólnej, wówczas dla zapewnienia ciągłości realizacji inwestycji upoważnia się banki finansujące inwestycje do udzielenia inwestorom zastępczym nie oprocentowanego kredytu do wysokości udziałów zaplanowanych w dalszych latach planu 5-letniego właściwych inwestorów. Kredyt bankowy może być udzielony również w razie przyśpieszenia realizacji inwestycji wspólnej w stosunku do programu ustalonego na dany rok.

2. Kredyt bankowy może być udzielony na dany rok jedynie w tym wypadku, gdy w planach inwestycyjnych inwestora zastępczego lub inwestorów udziałowców zapewniono nakłady w wysokości odpowiadającej co najmniej  $\frac{2}{3}$  nakładów niezbędnych na realizację inwestycji w danym roku. W pierwszym roku realizacji zapewnione w planach inwestycyjnych nakłady powinny wynosić co najmniej 75% nakładów niezbędnych w tym roku dla realizacji wspólnej inwestycji zgodnie z harmonogramem budowy.

3. Podstawę do udzielenia kredytu bankowego stanowią plan rzeczowo-finansowy, sporządzony zgodnie z harmonogramem budowy, oraz umowy zawarte pomiędzy inwestorem zastępczym a inwestorami.

4. Spłata kredytu następuje z rachunku inwestora zastępczego, po przekazaniu na ten rachunek wpłat udziałów poszczególnych inwestorów, zgodnie z terminami ustalonymi w umowie.

§ 12. 1. Inwestor zastępczy planuje i realizuje inwestycję wspólną do wysokości przypadających na dany rok udziałów, jak i przyznanego kredytu bankowego określonego w § 11.

2. Środki, znajdujące się na rachunku inwestora zastępczego, a nie wykorzystane w okresie roku kalendarzowego, przechodzą do jego dyspozycji na rok następny, z jednoczesną możliwością przekroczenia nakładów planowanych na dany rok.

§ 13. 1. Inwestor zastępczy odpowiedzialny jest za wypełnienie wszystkich ciążących na inwestorach obowiązków, a w szczególności za:

- 1) przygotowanie inwestycji do realizacji,
- 2) zapewnienie wykonawstwa robót budowlano-montazowych oraz dostaw maszyn i urządzeń,
- 3) pełnienie nadzoru inwestorskiego,
- 4) terminowe przekazywanie efektów produkcyjnych, usługowych lub użytkowych zgodnie z ustaleniami wynikającymi z umów zawartych z inwestorami.

2. Opierając się na zawartych umowach inwestor zastępczy zleca wykonanie robót budowlano-montażowych dotyczących całości inwestycji wspólnej.

3. Inwestor zastępczy obowiązany jest:

- 1) prowadzić rachunek zaangażowania nakładów dla całej inwestycji wspólnej, a także w odniesieniu do poszczególnych użytkowników,
- 2) sporządzać wykazy zobowiązań poszczególnych inwestorów uczestniczących w kosztach realizacji inwestycji wspólnej i przedstawiać je w okresie poprzedzającym opracowanie projektów planów inwestorem oraz ich jednostkom nadziedzonym w celu zapewnienia w kolejnych planach udziałów, a także prezydium wojewódzkich rad narodowych nadzorującym realizację inwestycji wspólnych,
- 3) informować prezydium wojewódzkiej rady narodowej i jednostki nadrzędne inwestorów o przebiegu realizacji oraz o trudnościach występujących w toku realizacji,
- 4) zgłaszać prezydium wojewódzkiej rady narodowej za hamowania w przekazywaniu udziałów przez inwestorów w celu podjęcia odpowiedniej interwencji.

4. Za wykonywanie obowiązków, o których mowa w ust. 1—3, inwestorowi zastępczemu przysługuje należność w wysokości 2% ogólnej sumy wnoszonych przez inwestorów udziałów na pokrycie kosztów opracowania dokumentacji i realizacji inwestycji wspólnych. Powyższy przepis nie ma zastosowania do inwestorów zastępczych realizujących inwestycje rad narodowych.

§ 14. 1. Prezydium wojewódzkich rad narodowych zobowiązane są do kontrolowania przy analizie projektów rocznych (dwuletnich) planów inwestycyjnych, czy inwestorzy zaplanowali nakłady i środki zgodnie z przedstawionymi przez inwestorów zastępczych wykazami udziałów.

2. W razie stwierdzenia pominięcia w projekcie planu przez poszczególnych inwestorów udziałów w inwestycjach wspólnych lub zaniżenia wysokości tych udziałów, prezydium wojewódzkich rad narodowych powinny zwrócić się do jednostki nadrzędnej inwestora o zapewnienie odpowiednich nakładów zgodnie z ustaleniami umownymi.

§ 15. Zobowiązuje się właściwe ministerstwa do:

- 1) kontrolowania, czy w przedstawianych przez zjednoczenia i jednostki równorzędne projektach planów zostały przewidziane nakłady na pokrycie udziałów inwestorów partycypujących w kosztach realizacji inwestycji wspólnych,
- 2) uwzględnienia tych udziałów w projektach planów resortowych, przedstawianych Komisji Planowania przy Radzie Ministrów,
- 3) sporządzania i przedstawiania łącznie z projektami planów wykazów zawierających wysokość nakładów na udziały, przewidziane w projekcie planu.

§ 16. 1. Zobowiązuje się prezydium wojewódzkich rad narodowych do opracowania w terminie do dnia 1 września 1965 r. wstępnego programu inwestycji wspólnych na lata 1966—1970, planowanych do realizacji na danym terenie, na podstawie analizy przedstawionych do zaopiniowania projektów 5-letnich inwestycyjnych planów na lata 1966—1970 oraz skonfrontowania zamierzeń inwestycyjnych na lata 1966—1970:

- 1) jednostek planu terenowego,
- 2) przedsiębiorstw i zjednoczeń objętych planowaniem centralnym,

3) innych jednostek planujących działalność inwestycyjną na danym terenie przy jednoczesnym uwzględnieniu wniosków wynikających z planów alternatywnych.

2. Program inwestycji wspólnych należy opracować przy założeniu, że nakłady inwestycyjne niezbędne na realizację inwestycji wspólnych w latach 1966—1970 nie przekroczą globalnych rozmiarów nakładów ustalonych na te inwestycje w wytycznych o opracowaniu pięcioletniego planu rozwoju gospodarki narodowej na lata 1966—1970.

3. Wstępny program, o którym mowa w ust. 1, powinien być sporządzony w formie wykazu, którego wzór zawiera załącznik do niniejszej uchwały, wraz z uzasadnieniem wniosków przedstawianych w tym programie. Uzasadnienie wniosków powinno wskazywać:

- 1) stanowisko zajęte przez zainteresowanych inwestorów co do wniosku prezydium rady narodowej o scalenie inwestycji (wykaz powinien zawierać wnioski zarówno uzgodnione z zainteresowanymi inwestorami, jak i nie uzgodnione),
- 2) rozbieżności dotyczące scalenia inwestycji, jak i terminów rozpoczęcia i zakończenia realizacji inwestycji wspólnych,
- 3) uzasadnienie korzyści przewidywanych dzięki scaleniu inwestycji kilku różnych inwestorów, zwłaszcza w zakresie obniżki kosztów realizacji inwestycji wspólnej w porównaniu z kosztami realizacji planowanych inwestycji indywidualnych, lub wykazanie wyższej efektywności ekonomicznej,
- 4) ocenę, dokonaną w sposób szacunkowy, obniżki kosztów przyszłej eksploatacji inwestycji wspólnej w stosunku do kosztów eksploatacji inwestycji indywidualnych podlegających scaleniu lub stwierdzenie, że koszty eksploatacji inwestycji wspólnej będą niższe lub co najmniej równe kosztom eksploatacji inwestycji indywidualnych.

§ 17. 1. Zobowiązuje się prezydium wojewódzkich rad narodowych (wojewódzkie komisje planowania gospodarczego) oraz prezydium powiatowych rad narodowych (powiatowe komisje planowania gospodarczego) do podjęcia szczególnie aktywnej roli i inicjatywy w dokonywaniu analizy inwestycji planowanych do realizacji na ich terenie i występowania w możliwie najszerszym, a jednocześnie uzasadnionym gospodarczo zakresie, z wnioskami o podejmowanie realizacji inwestycji wspólnych.

2. Upoważnia się Przewodniczącą Komisji Planowania przy Radzie Ministrów do podejmowania na wniosek prezydium zainteresowanej wojewódzkiej rady narodowej indywidualnych decyzji o budowie inwestycji wspólnej w tych wypadkach, gdy koszt realizacji takiej inwestycji jest wyższy niż suma kosztów realizacji poszczególnych indywidualnych inwestycji, ale koszty eksploatacji ulegną tak znacznemu obniżeniu w porównaniu do kosztów, jakie byłyby ponoszone przy eksploatacji kilku inwestycji indywidualnych, że uzasadnia to podjęcie wspólnej inwestycji.

§ 18. Zobowiązuje się Ministra Spraw Wewnętrznych, Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej (Głównego Inspektora Sanitarnego) oraz pozostałe właściwe organy do wprowadzenia w ciągu 3 miesięcy od dnia ogłoszenia uchwały — w uzgodnieniu z Przewodniczącą Komisją Planowania przy Radzie Ministrów — odpowiednich zmian do obowiązujących przepisów przeciwpożarowych, terenowej obrony przeciwlotniczej, sanitarnych, bezpieczeństwa i higieny pracy i innych, w takim kierunku, ażeby nie stanowiły one czynników utrudniających scalanie i łączenie obiektów inwestycyjnych.

## § 19. 1. Traci moc:

- 1) uchwała nr 72a Rady Ministrów z dnia 15 marca 1958 r. w sprawie udziału państwowych jednostek gospodarczych objętych planem centralnym w kosztach inwestycji urządzeń komunalnych (Monitor Polski z 1958 r. Nr 32, poz. 182, z 1960 r. Nr 65, poz. 309 i z 1963 r. Nr 68, poz. 335),
- 2) uchwała nr 494 Rady Ministrów z dnia 15 grudnia 1958 r. w sprawie zasad i trybu postępowania przy ustalaniu opłat z tytułu uczestniczenia państwowych jednostek gospodarczych w kosztach inwestycji urządzeń komunalnych (Monitor Polski z 1959 r. Nr 2, poz. 5 i z 1963 r. Nr 68, poz. 335),
- 3) §§ 47 i 48 uchwały nr 84 Rady Ministrów z dnia 27 marca 1964 r. w sprawie zasad finansowania inwestycji i kapitalnych remontów jednostek państwowych (Monitor Polski Nr 23, poz. 100).

2. Zobowiązuje się do wydania w terminie do dnia 1 lipca 1965 r. w ramach zasad ustalonych niniejszą uchwałą szczegółowych przepisów:

- 1) Ministra Gospodarki Komunalnej — w sprawie ustalenia udziałów w kosztach budowy urządzeń komunalnych,
- 2) Ministra Górnictwa i Energetyki — w sprawie wspólnych inwestycji ciepłowniczych,

3) Prezesa Centralnego Urzędu Gospodarki Wodnej w sprawie:

- a) współudziału jednostek gospodarki uspołecznionej w kosztach budowy wspólnych obiektów gospodarki wodnej,
- b) planowania, realizacji i finansowania inwestycji spółek wodnych.

3. Upowaznia się właściwych ministrów do wydania w niezbędnych i uzasadnionych wypadkach szczegółowych przepisów w sprawie ustalania wysokości udziałów w kosztach realizacji inwestycji wspólnych lub zasad świadczenia usług stosownie do rodzaju realizowanych i użytkowanych wspólnie inwestycji.

4. W zakresie udziału w kosztach inwestycji drogowych obowiązują przepisy uchwały nr 257 Rady Ministrów z dnia 19 lipca 1963 r. w sprawie udziału uspołecznionych jednostek gospodarczych w kosztach inwestycji i utrzymania dróg lokalnych oraz udziału dokonujących przewozu w kosztach wzmocnienia i naprawy mostów i wiaduktów drogowych na drogach publicznych (Monitor Polski Nr 68, poz. 335), z uwzględnieniem ustaleń wynikających z niniejszej uchwały.

§ 20. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Załącznik do uchwały nr 100 Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1965 r. (poz. 128).

Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej

w

WYKAZ ZADAŃ INWESTYCYJNYCH PLANU CENTRALNEGO I TERENOWEGO, PROPONOWANYCH DO REALIZACJI JAKO OBIEKTY WSPÓLNE W LATACH 1966—1970 NA TERENIE WOJEWÓDZTWA . . . . .

Lp	Nazwa wspólnej inwestycji i jej lokalizacja	Nazwa jednostek gospodarczych mających uczestniczyć w realizacji wspólnej inwestycji, na których rzecz mają być świadczone usługi inwestycji wspólnych	Nazwa jednostki proponowanej do pełnienia funkcji inwestora zastępczego	Szacunkowa wartość kosztorysowa projektowanej inwestycji wspólnej	Termin opracowania dokumentacji projektowo-kosztorysowej	Przewidywany termin		Proponowana wielkość udziałów inwestorów w kosztach inwestycji wspólnej	Wielkość udziałów w poszczególnych latach, wynikająca ze wstępnych uzgodnień						Uwagi	
						rozpoczęcia	zakończenia		ogółem	1966	1967	1968	1969	1970		po roku 1970
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17

U w a g a: Wykaz wraz z uzasadnieniem, opracowanym zgodnie z przepisami § 16 uchwały, należy przelać do:

- 1) Komisji Planowania przy Radzie Ministrów (2 egzemplarze: 1 egzemplarz do Zespołu Inwestycji),
- 2) właściwych ministerstw i zjednoczeń władających,
- 3) właściwych banków finansujących inwestycje.